

O NIEKTÓRE ELEMENTY PRAWNEGO MECHANIZMU ZAPEWNIENIA PRAWA NIELETNICH SKAZANYCH NA UKRAINIE NA BEZPIECZEŃSTWO UŻYTKOWNIKA

W artykule przeprowadzona analiza prawnych gwarancji, mających na celu zapewnienie prawa nieletnich skazanych na bezpieczeństwo w miejscach pozbawienia wolności, określone teoretyczne i aplikacyjne problemy dotyczące ich treści, a także opracowane naukowo uzasadnione propozycje ich rozwiązania w istocie.

Słowa kluczowe: bezpieczeństwo osobiste; prawo do bezpieczeństwa; skazany; wychowawcza kolonia; pozbawienie wolności; gwarancji prawnych; oprogramowanie; mechanizm prawny.

* **O. JAWORSKA**
doktorant katedry
prawa
administracyjnego i
procesu
Międzynarodowego
uniwersytetu "Ukraina"
(Kijów, Ukraina)

SOME ELEMENTS OF THE LEGAL MECHANISM TO ENSURE THE RIGHTS OF MINORS IN UKRAINE TO PERSONAL SECURITY

The article analyzes the legal guarantees to ensure the rights of minors to personal security in prisons, by theoretical and applied problems relating to their content, and developed science-based proposals for solving them on the merits.

Key words: personal safety; the right to security; condemned; Colony; imprisonment; legal guarantees; software; legal mechanism.

ПРО ДЕЯКІ ЕЛЕМЕНТИ ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НЕПОВНОЛІТНІХ ЗАСУДЖЕНИХ В УКРАЇНІ НА ОСОБИСТУ БЕЗПЕКУ

В статті здійснено аналіз правових гарантій, спрямованих на забезпечення права неповнолітніх засуджених на особисту безпеку в місцях позбавлення волі, визначені теоретико-прикладні проблеми, що стосуються їх змісту, а також розроблені науково обґрунтовані пропозиції щодо їх вирішення по суті.

Ключові слова: особиста безпека; право на безпеку; засуджений; виховна колонія; позбавлення волі; правові гарантії; забезпечення; правовий механізм.

Постановка проблеми. Як зазначено в Конституції державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України, однією з найбільш актуальних проблем, що потребують роз'яснення, є приведення умов тримання засуджених до європейських стандартів та забезпечення реалізації на практиці основних прав і законних інтересів цих осіб в умовах їх ізоляції від суспільства [1]. При цьому серед визначених у законі (ст. ст. 8, 10, 107 Кримінально-виконавчого кодексу (далі – КВК) України) прав, що суттєво впливають на життєдіяльність засуджених у місцях позбавлення волі, є їх право на особисту безпеку (ст. 10 КВК) [2].

Особливо актуальним це питання є для неповнолітніх засуджених, які тримаються у виховних колоніях, враховуючи психологічні відмінності цих осіб [3, с. 28-43] та середовище, в якому вони відбувають покарання у виді позбавлення волі на певний строк. Зокрема, тільки у 2014 році у структурі неповнолітніх засуджених, питвом вага осіб, до яких судом було застосовано зазначене кримінальне покарання, складала 14,9% (у 2013 р. – 19,5 %) [4, с. 33]. При цьому за вчинення тяжких та особливо тяжких злочинів (ч. 2 ст. 4-5 Кримінального кодексу (КК)) було засуджено 54,1 % (у 2013 р. – 55,6 %) неповнолітніх осіб від загальної кількості осіб, притягнутих до кримінальної відповідальності; у групі – 2,3 тис. осіб; організованої групи – 8 осіб. За виникнення злочинів у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння вчинили злочин 533 неповнолітні особи (у 2013 р. – 868 осіб), а на час вчинення злочинів не навчалися і не працювали 1,2

тис. неповнолітніх осіб (у 2013 р. – 1,5 тис.). У неповних сім'ях виховувалися 2,1 тис. (у 2013 р. – 2,5 тис.) осіб. На обліку органів внутрішніх справ перебувало 202 (у 2013 р. – 252) неповнолітні особи, а кількість тих, хто вчинив злочини за участю дорослих, становила 999 осіб (у 2013 р. – 1,4 тис.) із 4,9 тис. (у 2013 р. – 5,9 тис.) усіх засуджених у 2014 році осіб [4, с. 32-33].

Суттєво не змінилися зазначені показники щодо неповнолітніх засуджених й у 2015-2016 р.р.

У таких умовах, розпочинаючи з 1991 р. по теперішній час [6, с. 407-439], неповнолітні особи в умовах ізоляції їх від суспільства стають постійними об'єктами посягань на їх життя, здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпеку, не дивлячись на прийняті в останній період заходи законодавчого характеру щодо приведення умов тримання засуджених в Україні до міжнародних стандартів [7].

Таким чином, слід визнати, що в наявності є складна та, одночасно, нагально практична проблема, яка потребує розв'язання на теоретико-прикладному рівні, що й стало вирішальним при виборі теми даної наукової роботи та постановці завдань дослідження.

Стан досліджень. Вивчення наукової літератури показало, що питаннями, які стосуються елементів правового механізму забезпечення права засуджених на особисту безпеку, займаються, в основному фахівців галузі кримінально-виконавчого права, а саме: В.А. Бадира, І.Г. Богатирьов, Т.А. Денисова, О.М. Джужа, А.П. Гель, А.В. Кирилюк, О.Г. Колб, І.М. Копотун, В.О. Корчинський, С.Ю. Лукашевич, В.О. Меркулова, М.С. Пузирьов, Г.О. Радов, А.Х. Степанюк, В.М. Трубников, С.Я. Фаренюк, І.С. Яковець та ін. Поряд з цим найбільш предметно у цьому напрямі працює І.О. Колб, який дослідив зазначену проблематику на монографічному рівні [8]. Крім цього, окремі аспекти даної тематики розкриті в колективному навчальному посібнику «Право на особисту безпеку засуджених до позбавлення волі в Україні: поняття, зміст та форми забезпечення» [9].

У той самий час, варто зазначити, що, досі у доктринальних джерелах не в повній мірі розкриті особливості правового механізму забезпечення права на особисту безпеку неповнолітніх засуджених, що, у свою чергу, виступає однією із детермінант, які сприяють вчиненню протиправних посягань на основні об'єкти їх життєдіяльності в умовах місць позбавлення волі, а також обумовлює об'єктивну необхідність у більш активній науковій розробці даного питання.

Виклад основних положень. Відповідно до вимог ст. 3 Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визначаються в Україні найвищою соціальною цінністю [10]. Зазначене конституційне право людини і громадянина відображено і в кримінально-виконавчому праві України. Зокрема, у ч. 1 ст. 10 КВК України зазначено, що засуджені мають право на особисту безпеку. При цьому, враховуючи, що на законодавчому рівні визначені особливості відбування покарання у виді позбавлення волі неповнолітніми засудженими (ст. 143 КВК) та відсутність на даний час належних правових гарантій його забезпечення на практиці, дана проблематика є надзвичайно актуальною та такою, що носить теоретичний і практичний інтерес. Як з цього приводу правильно зауважив І.О. Колб, у всіх сферах правового регулювання, включаючи й виконання кримінальних покарань, мають набути розвитку і конкретизації фундаментальні конституційні принципи, на яких ґрунтується взаємовідносини між правовою державою й особою [8, с. 6].

Особливого значення ці положення набувають у зв'язку з необхідністю адаптації правового статусу засуджених в Україні до європейських стандартів [7], враховуючи, зокрема, те, що провідні українські вчені вже давно звертають увагу суспільства та наукової громадськості на те, що ми іноді не надаємо належної уваги перевіреному століттями зарубіжному досвіду з тих чи інших питань [11, с. 4]. Здійснивши аналіз змісту міжнародно-правових актів з означеної проблематики та актів з означеної проблематики та застосувавши інші засоби порівняльно-правового методу її пізнання [12, с. 57], науковці поділили питання, які пов'язані із забезпеченням права засуджених на особисту безпеку у колоніях, на три однорідні групи:

1) До першої віднесені ті, що детерміновані (зв'язки, що включають різні функції та залежність: спричинення, опосередкування і обумовлення) [13, с. 191] об'єктивною

невідповідальністю за змістом термінів і понять, які вживаються у вітчизняному та міжнародному рівні [9, с. 33].

Зміст цієї проблематики полягає в тому, що в міжнародно-правових джерелах вживається термін не «особиста безпека», а «особиста недоторканість» (загальна декларація прав людини (ст. 3); Міжнародний пакт про громадянські та політичні права (ст. 9); інші міжнародно-правові акти, що пов'язані із регламентацією діяльності у сфері виконання покарань [14]).

У той самий час, у чинному законодавстві України (ст. 3 Конституції, ст.10 КВК, п. 12 ч. 3 ст. 42, п. 5 ч. 1 ст. 56 КПК [15]) закріплено право на «особисту безпеку» («безпеку»).

У цьому контексті варто погодитись з висновками тих науковців, які переконані, що ототожнювати зазначені терміни у повній мірі не можна [9, с. 34]. Додатковими аргументами у зв'язку з цим виступають етимологічні значення цих слів, що даються у тлумачних словниках, а саме: під «недоторканістю» в науці розуміють гарантованість від усяких посягань з боку кого-небудь [16, с. 390]; а під «безпекою» - стан, коли кому - , чому-небудь ніщо не загрожує [17, с. 32].

Таким чином, суттєвою різницею у змісті даних термінів є те, що визначення на правовому рівні права на особисту недоторканість передбачає, на відміну від права на особисту безпеку, наявність правових гарантій реалізації даного права.

Виходячи з цього, логічно було б назву ст. 10 КВК викласти у новій назві – Право засуджених на особисту недоторканість». Аналогічні зміни необхідно внести й у ч. 1 цієї статті Кодексу, виклавши її у новій редакції: Засуджені мають право на особисту недоторканість».

Додатковими аргументами у зв'язку з цим виступають положення ст. 8 КВК «Основні права засуджених», зокрема ті їх права, що визначені в ч. 1 цієї правової норми: на гуманне ставлення до них та на повагу їх людської гідності; засуджені не повинні підлягати жорстокому, нелюдському або такому, що принижує їх гідність, поводженню; засуджені не можуть бути піддані медичним або іншим подібним дослідженням незалежно від їх засад. Крім цього, як це витікає із змісту ч. 5 ст. 8 КВК, забороняється безпідставне примусове переривання сну засуджених у нічний час, у тому числі виключно для здійснення перевірки наявності засуджених, а згідно вимог ч. 6 цієї статті Кодексу - забороняється розміщення осіб, які прибули у колонію, у приміщеннях разом із особами, що мають дві або більше судимостей, а також особами, які можуть негативно на них вплинути за своїми психологічними якостями.

Особливо актуальними ці положення є для неповнолітніх засуджених, позаяк, як вірно зауважили О.М. Литвинов та Є.С. Назимко, сучасний рівень осмислення та вирішення проблемних питань застосування покарання до цих осіб не обмежується суто юридичними рамками та вимагає належного врахування широкого кола гострих морально-етичних, правових та соціальних проблем, пов'язаних із злочинністю серед неповнолітніх і заходами правового реагування на неї [18, с. 3].

Логічним у зв'язку з цим було б доповнення ч. 1 ст. 107 КВК таким правом засуджених до позбавлення волі, як «Правом на особисту недоторканість», що дало б можливість на нормативно-правовому рівні органічно поєднати вимоги Загальної та Особливо частини КВК, а також створити додаткові гарантії реалізації зазначеного права на практиці.

2. До другої групи проблем, пов'язаних із забезпеченням права засуджених на особисту безпеку, науковці відносять відсутність належного громадського контролю за діяльністю колоній [8, с. 35] через невизначеність у законодавстві України відповідних правових механізмів і гарантій її реалізації [517-519].

У свою чергу, як вірно прийшли до висновку деякі науковці [9, с. 35], зміст до другої групи проблем пов'язаний не тільки з відсутністю визначення на правовому рівні поняття «громадський контроль в установах виконання покарань» [19, с. 517-518], а й належних засад його здійснення на практиці, зокрема визначених у Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність видів поводження і покарання [14, с. 63-69]. Крім цього, ускладнює зазначену проблему ще й те, як встановив В.М. Трубников, що в науковій літературі та відомчих нормативно-правових актах поряд з терміном «контроль» вживаються такі поняття, як «моніторинг», «контролінг» тощо [20, с. 87-88].

Для вирішення даної проблеми логічно було б ст. 25 КВК доповнити приміткою такого змісту: «Під громадським контролем слід розуміти діяльність визначених у встановленому законом порядку окремих осіб або їх об'єднань, що спеціально створені для здійснення перевірки роботи органів та установ виконання покарань або їх посадових осіб з метою ефективного забезпечення реалізації завдань кримінально-виконавчого законодавства та цілей покарання».

Правовим підґрунтям та, одночасно, додатковим аргументом з цього приводу виступають положення: а) ч. 3 ст. 6 КВК, у якій до основних засобів виправлення і реалізації засуджених віднесено громадський вплив; б) ст. 5 цього Кодексу, в якій одним із принципів кримінально-виконавчого законодавства, виконання і відбування покарань визначено участь громадськості органів і установ виконання покарань; в) ч. 1 ст. 8 КВК, у якій закріплено право засуджених на звернення, відповідно до законодавства з пропозиціями, заявами і скаргами до відповідних уповноважених осіб та міжнародних організацій; інші.

3. Зміст проблеми третьої групи здебільшого, як встановив І.О. Колб [8, с. 36-37], зумовлені тим, що в низці випадків суспільні відносини у сфері виконання покарань регулюються не нормативно-правовими актами, що складають зміст терміна «законодавство» [21] та витікають із вимог ч. 2 ст. 19 і п. 14 ст. 92 Конституції України, відповідно до яких органи державної влади (у даному випадку - виховні колонії) та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [22, с. 138].

Виходячи із зазначеного, А.Х. Степанюк та І.С. Яковець небезпідставно вважають, що сучасне кримінально-виконавче законодавство України потребує узгодження та доопрацювання [23, с. 302].

Щодо четвертої групи проблем, які стосуються механізму забезпечення особистої безпеки засуджених у колоніях, то їх вирішення лежить у площині запобіжної та оперативної-розшукової діяльності, [9, с. 35-36], та потребує спеціальної окремої наукової розробки, зокрема й з урахуванням їх реалізації у місцях позбавлення волі [8, с. 130-146].

Висновок. Отже, виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок про те, що не дивлячись на визначення на нормативно-правовому рівні права засуджених на особисту безпеку, досі в Україні реальних правових гарантій її забезпечення на практиці не створено, що, у свою чергу, обумовлює вчинення щодо цього об'єкту різноманітних протиправних посягань. При цьому однією з обставин, що негативно впливає на стан і ефективність виховних колоній по забезпеченню особистої безпеки неповнолітніх засуджених, є неналежний науковий супровід зазначеної проблематики та відсутність комплексних наукових досліджень у цьому напрямі [8, с. 147].

ЛІТЕРАТУРА:

1. Концепція державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України: Схвалена Указом Президента України від 8 листопада 2012 року №631/2012 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 87. – Ст. 3531.
2. Кримінально-виконавчий кодекс України. Правила внутрішнього розпорядку установ виконання покарань: станом на 15 січня 2016 року. – Х.: Право, 2016. – 248 с.
3. Замула С. Ю. Профілактика впливу кримінальної субкультури на неповнолітніх засуджених у спеціальних виховних установах : навч.-метод. посіб. / С. Ю. Замула. – Біла Церква : ДПтСУ, 2011. – 240 с.
4. Аналіз стану здійснення судочинства судами загальної юрисдикції в 2014 (за даними судової статистики) // р. // Вісник Верховного Суду України. – 2015. – № 7(179). – С. 25-34.
5. Кулик О.Г. Злочинність в Україні на початку XXI століття: монографія / О.Г. Кулик. – К.: Юрінком Інтер, 2013. – 272 с
6. Кримінологічні засади запобігання злочинам в установах виконання покарань України (пенітенціарна кримінологія): посіб. / за ред. О.М. Джужі. – К.: НАВС, 2013. – 620 с.
7. Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо адаптації правового статусу засудженого до Європейських стандартів : Закон України від 8 квітня 2014 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 23. – Ст. 869.

8. Колб І.О. Забезпечення особистої безпеки засуджених у виправних колоніях України: монографія. – К.: НАВС, 2014. – 292 с.

9. Право на особисту безпеку засуджених до позбавлення волі в Україні: поняття, зміст та форми забезпечення / А. В. Баб'як, В. В. Василевич, З. В. Журавська та ін. ; за заг. ред. д.ю.н., проф. О. М. Джужи та д.ю.н., проф. О. Г. Колба. – Львів : Галицька видавнича спілка, 2014. – 254 с.

10. Конституція України: станом на 21 березня 2016 р. – Х.: Право, 2016. – 68 с.

11. Хавронюк М. І. Сучасне загальноєвропейське кримінальне законодавство: проблеми гармонізації : [моногр.] / Хавронюк М. І. – К. : Істина, 2005. – 264 с.

12. Лисенко О. Предмет порівняльного правознавства // Право України. – 2001. – № 3. – С. 56-61.

13. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : [у 3 кн.] / Закалюк А. П. – К. : Вид. дім «Ін Юре», 2007. – Кн.1 : Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. – 424 с.

14. Збірник міжнародно-правових актів та угод з питань діяльності пенітенціарних установ і поводження з в'язнями. – К.: Всеукраїнська громадська організація «Українська асоціація прокурорів», 2008. – 502 с.

15. Кримінальний процесуальний кодекс України: станом на 10 березня 2016 року. – Х.: Право, 2016. – 374 с.

16. Івченко А. Тлумачний словник української мови / Івченко А. – Х. : ФОЛІО, 2000. – 540 с.

17. Великий тлумачний словник української мови / Упоряд. Т. В. Ковальова. – Х.: Фоліо, 2005. – 767 с.

18. Литвинов О.М. Міжнародні та європейські стандарти застосування покарання до неповнолітніх: науковий нарис / О.М. Литвинов, Є.С. Назимко; за заг. ред. д.ю.н., проф. О.М. Литвинова. – К.: ВД «Дакор», 2015. – 76 с.

19. Хуторна С.В. Громадський вплив як засіб виправлення і ресоціалізації засуджених у виправних колоніях середнього рівня безпеки / С.В. Хуторна // Державна пенітенціарна служба України: історія сьогодення та перспективи розвитку у світлі міжнародних пенітенціарних стандартів та Концепції державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України: матеріали міжнар. наук.-практ. Конф. (Київ, 28-29 берез. 2013 р.). – К.: ДПтС України; ВД «Дакор», 2013, – С. 517-519.

20. Трубников В. М. Правове регулювання контролю за особами, які перебувають на обліку кримінально-виконавчої інспекції / В. М. Трубников // Науковий вісник Інституту кримінально-виконавчої служби. – 2012. – № 2 (2). – С. 84–91.

21. Рішення Конституційного Суду України «У справі за конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміна «законодавство»)» № 12–рп/98 від 9 лип. 1998 р. // Офіційний вісник України. – 1998. – № 32. – Ст. 1209.

22. Актуальні проблеми конституційного права України : [підруч.] / за заг. ред. А. Ю. Олійника. – К. : Видав. дім «Скіф», 2012. – 552 с.

23. Степанюк А. Х. Система кримінально-виконавчого законодавства потребує узгодження та доопрацювання / А. Х. Степанюк, І. С. Яковець // Проблеми пенітенціарної теорії і практики. – 2005. – № 10. – С. 290–302.

SOME ELEMENTS OF THE LEGAL MECHANISM TO ENSURE THE RIGHTS OF MINORS IN UKRAINE TO PERSONAL SECURITY

O. YAVORSKA

Statement of the problem. As stated in the Constitution of the state policy in the sphere of reforming State criminal Executive service of Ukraine, one of the most urgent issues requiring clarification is to bring the conditions of detention of convicted to the European standards and ensuring the implementation in practice of fundamental rights and legitimate interests of these persons in terms of their isolation from society [1]. Among the defined in the law (arts. 8, 10, 107 of the Criminal Executive code (hereinafter – CEC) of Ukraine) rights, which have major influence

on the life of convicts in places of deprivation of liberty is their right to security of person (article 10 of the WHC) [2].

Particularly relevant this question is for juvenile prisoners held in young offenders' institutions, given the psychological differences between these entities [3, p. 28-43] and the environment in which they are serving the punishment of imprisonment for a fixed term. In particular, only in 2014 in the structure of convicted minors, drinking weight the persons to whom the court had applied to the specified criminal penalties, was 14.9% in 2013. – A 19.5 %) [4, p. 33]. At the same time for committing grave and especially grave crimes (part 2 of article 4-5 of the Criminal code (criminal code)) has been convicted of 54.1 % in 2013. – 55,6 %) minors of the total number of persons brought to criminal liability; in group – 2,3 thousand persons; organized group – 8 people. For the occurrence of crimes in a condition of alcoholic or narcotic intoxication committed a crime 533 minors (in 2013. – 868), and at the time of the crimes was not studied and did not work 1.2 thousand minors (in 2013. – 1.5 million). In single-parent families was raised to 2.1 million (in 2013. - 2,5 thousand persons. On account of the internal Affairs bodies was 202 (2013 – 252) minors, and the number of those who have committed crimes involving adults, amounted to 999 people (in 2013. – 1.4 thousand) of 4.9 thousand (in 2013. - 5.9 thousand) of all convictions in 2014, individuals [4, p. 32-33].

Did not change significantly these figures in relation to juvenile offenders in the 2015-2016 academic year.

In such circumstances, as from 1991-present [6, p. 407-439], minors in conditions of isolation from society they become constant targets of attacks on their lives, health, honor and dignity, inviolability and security, in spite of enacted in the last period legislative measures to bring detention conditions in Ukraine to international standards [7].

Thus, it should be recognized that in the presence of a complex and, at the same time, pressing practical problem that needs solving, teoretiko-application level, which was decisive in the choice of the topic of this research work and objectives of the study.

The state of research. The scientific literature has shown that issues of legal mechanism of ensuring the right of convicted persons to personal security, mainly industry specialists, criminal-Executive law, as follows: A. Badura, I. G. Bogatyrev, T. A. Denisova, A. M. Dzuza, A. P. Gel, A. V. Kyrlyuk, A. G. Kolb, I. M. Kopotun, V. A. korchinskiy, S. Yu. Lukashevich, V. A. Merkulov, N. M.S. Puzyrev, G. A., Radov, A. X Stepanyuk, V. M. Trubnikov, S. I. Farenky, I. S. Yakovets, etc. Along with this, the most substantive work in this direction.. Kolb, who researched this subject on monografia level [8]. In addition, certain aspects of this theme are disclosed in the textbook collective "Right to security of persons convicted to imprisonment in Ukraine: the concept, content and forms of security" [9].

At the same time, it is worth noting that, so far in doctrinal sources do not fully reveal the peculiarities of the legal mechanism of ensuring the right to security of juvenile offenders, which in turn is one of the determinants contributing to the occurrence of illegal encroachments on the basic objects of their activity in the conditions of places of deprivation of liberty and leads to an objective need for more active scientific development of this issue.

Summary of the main provisions. According to the requirements of article 3 of the Constitution of Ukraine, the person, his life and health, honour and dignity, inviolability and security are defined in Ukraine as the highest social value [10]. Specified the constitutional right of the person and the citizen reflected in the criminal-Executive law of Ukraine. In particular, in part 1 of article 10 of KVN of Ukraine stated that the convicts have the right to personal security. However, given that at the legislative level, the features of the punishment of deprivation of freedom of minors convicted (art. 143 WHC) and the present lack of appropriate legal safeguards on the practice, this subject is extremely important and one that is theoretical and practical interest. How about this correctly noted I. A. Kolb, in all spheres of legal regulation, including the execution of criminal penalties, should receive development and concretization of the fundamental constitutional principles on which the relationship between the legal state and the person [8, p. 6].

Of particular importance, these provisions are in connection with necessity of adaptation of the legal status of prisoners in Ukraine to European standards [7], considering, in particular, that the leading Ukrainian scientists have long been paying attention to the society and scientific community that we sometimes don't pay much attention to centuries of proven foreign experience on various issues [11, p. 4]. By analysis of the content of international legal acts on the indicated

issues and acts on the designated topic and applying other means of comparative legal method of cognition [12, p. 57], scientists have divided the issues associated with ensuring the right of convicted persons to personal security in the colonies, the three homogeneous groups:

1) the first group included those that are deterministic (links that includes various functions and dependence: causing, mediating and conditioning) [13, p. 191] objective newspaper the meaning of terms and concepts used in the domestic and the international level [9, p. 33].

The contents of this issue lies in the fact that in international legal sources the term is not "personal safety" and "security of person" (universal Declaration of human rights (article 3); international Covenant on civil and political rights (article 9); other international legal acts related to regulation of activities in the sphere of execution of punishments [14]).

At the same time, the current legislation of Ukraine (article 3 of the Constitution, article 10 of KVN, para 12 part 3 of article 42, paragraph 5 of part 1 of article 56 of the criminal procedure code [15]) enshrines the right to "personal security" ("security").

In this context, we agree with the conclusions of those scientists who are convinced that to identify these terms in full is impossible [9, p. 34]. Additional arguments in this regard are the etymological meanings of these words that are in dictionaries, namely: "integrity" in science understand the warranty against all attacks from anyone [16, p. 390]; and under "security" - a condition where someone, something, nothing threatens [17, p. 32].

Thus, a significant difference in the content of these terms is that the definition in law of the right to personal integrity supposes, in contrast with the right to personal security, the availability of legal guarantees for the implementation of this law.

Based on this, it would be logical the title of article 10 of the WHC to establish a new title – the Right of convicted prisoners to personal security". Similar changes are needed in part 1 of this article of the Code about it in the new edition: Convicts have the right to personal integrity".

Additional arguments in this regard are the provisions of article 8 of KVN "the Basic rights of prisoners, in particular those rights that are defined in part 1 of this law: to humane treatment and respect for their human dignity; prisoners shall not be subjected to cruel, inhuman or degrading treatment; prisoners may not be subjected to medical or other similar studies, regardless of their fundamentals. In addition, as it follows from the contents of paragraph 5 of article 8 KVN, do not groundless forced interruption of sleep of prisoners in night, including solely for the purpose of checking the prisoners, and according to the requirements of part 6 of this article of the Code prohibits the placement of persons who arrived in the colony, the premises, together with individuals who have two or more convictions, as well as those that may adversely affect them their psychological qualities.

Particularly relevant the provisions are for juvenile offenders, because, as rightly pointed out by V. M. Litvinov and There.With. Nazimko, the current level of understanding and resolution of problematic issues of application of punishment to these persons is not limited to purely legal framework and requires consideration of a wide range of acute ethical, legal and social problems associated with juvenile delinquency and measures of legal response [18, p. 3].

Logical in this regard would be to Supplement part 1 of article 107 of the KVN such right of convicted persons to deprivation of liberty as "the Right to personal integrity" that would allow for regulations to organically combine the requirements of General and Especially of the WHC, as well as create additional guarantees of realization of this right in practice.

2. The second group of problems related to ensuring the right of convicted persons to personal security, researchers attribute the absence of proper public control over the activities of the colonies [8, p. 35] because of the uncertainty in the legislation the appropriate legal mechanisms and guarantees for its implementation [517-519].

In turn, as correctly concluded by some scientists [9, p. 35], the content of the second group of problems is connected not only with the lack of a definition at the legal level, the concept of "public control in penitentiary institutions" [19, p. 517 and 518], but appropriate guidelines for its implementation in practice, in particular defined in the Convention against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment [14, p. 63-69]. In addition, aggravates the problem, as found by V. M. Trubnikov, that in the scientific literature and regulatory-the acts pravoy along with the term "control" used concepts such as "monitoring", "controlling", etc [20, p. 87-88].

To solve this problem, it would be logical to article 25 of the WHC to Supplement with the following note: "Under public control one should understand the activities identified in the manner

prescribed by law individuals or their associations, which are specially designed for the inspection of work of bodies and institutions executing punishments or their officials to effectively ensure the implementation of tasks of the penal legislation and the purposes of punishment."

Legal basis and, simultaneously, an additional argument for this reason are: a) part 3 of article 6 of CCR in which the main means of correction of prisoners and implement related public exposure; b) article 5 of this Code, in which one of the principles of penal legislation, enforcement and punishment have identified the involvement of bodies and institutions of execution of punishments; C) of part 1 of article 8 of the WHC, which recognizes the right of prisoners to appeal, in accordance with legislation with proposals, petitions and complaints in the relevant authorised persons and international organizations; other.

3. The content of the problem of the third group mostly, as established by I. A. Kolb [8, pp. 36-37], due to the fact that in some cases social relations in the sphere of execution of punishments are regulated by the normative legal acts that make up the content of the term "law" [21] and are derived from the requirements of part 2 of article 19 and paragraph 14 of article 92 of the Constitution of Ukraine, according to which public authorities (in this case, educational institutions) and local self-government bodies, their officials must act only on the basis, within powers and method as stipulated by the Constitution and laws of Ukraine [22, p. 138].

Based on this, Stepanyuk A. H. and I. S. Yakovets reasonably believe that the modern criminal-Executive legislation of Ukraine requires coordination and refinement [23, pp. 302].

Regarding the fourth group of problems concerning the mechanism of ensuring the personal security of convicts in the colonies, the decision lies in the safety and investigative activities, [9, p. 35-36], and requires special individual research and development, including with regard to their implementation in places of deprivation of liberty [8, p. 130-146].

Conclusion. So, based on the foregoing, we can conclude that despite the definition on the legal level rights of convicted persons to personal security, still in Ukraine there is a real legal guarantees of its security in practice is not created, which in turn leads to the Commission concerning this subject in various illegal encroachments. One of the circumstances, affects the condition and effectiveness of educational colonies to ensure the personal safety of juvenile offenders, is inadequate scientific support for this problem and the lack of comprehensive scientific research in this direction [8, p. 147].

REFERENCES:

1. Koncepciya derzhavnoyi polityky u sferi reformuvannya Derzhavnoyi kryminalno-vykonavchoyi sluzhby Ukrayiny: Sxvalena Ukazom Prezydenta Ukrayiny vid 8 lystopada 2012 roku №631/2012 // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 2012. – # 87. – S. 3531.
2. Kryminalno-vykonavchij kodeks Ukrayiny. Pravyly vnutrishnogo rozporyadku ustanov vykonannya pokaran: stanom na 15 sichnya 2016 roku. – X.: Pravo, 2016. – 248 s.
3. Zamula S. Yu. Profilaktyka vplyvu kryminalnoyi subkultury na nepovnolitnix zasudzhenyx u specialnyx vixovnyx ustanovax : navch.-metod. posib. / S. Yu. Zamula. – Bila Cerkva : DPtSU, 2011. – 240 s.
4. Analiz stanu zdijsnennya sudochynstva sudamy zagalnoyi yurysdykciyi v 2014 (za danymy sudovoyi statystyky) // r. //Visnyk Verxovnogo Sudu Ukrayiny. – 2015. – № 7(179). – S. 25-34.
5. Kulyk O.G. Zlochynnist v Ukrayini na pochatku XXI stolittya: monografiya / O.G. Kulyk. – K.: Yurinkom Inter, 2013. – 272 s.
6. Kryminologichni zasady zapobigannya zlochynam v ustanovax vykonannya pokaran Ukrayiny (penitenciarna kryminologiya): posib. / za red. O.M. Dzhuzhi. – K.: NAVS, 2013. – 620 s.
7. Pro vnesennya zmin do Kryminalno-vykonavchogo kodeksu Ukrayiny shhodo adaptaciyi pravovogo statusu zasudzhenogo do Yevropejskyx standartiv : Zakon Ukrayiny vid 8 kvitnya 2014 r. // Vidomosti Verxovnoyi Rady Ukrayiny. – 2014. – № 23. – St. 869.
8. Kolb I.O. Zabezpechennya osobystoyi bezpeky zasudzhenyx u vypravnyx koloniyax Ukrayiny: monografiya. – K.: NAVS, 2014. – 292 s.
9. Pravo na osobystu bezpeku zasudzhenyx do pozbavlennya voli v Ukrayini: ponyattya, zmist ta formy zabezpechennya / A. V. Bab'yak, V. V. Vasylevych, Z. V. Zhuravska ta in. ; za zag.

red. d.yu.n., prof. O. M. Dzhuzhy ta d.yu.n., prof. O. G. Kolba. – Lviv : Galyczka vydavnycha spilka, 2014. – 254 s.

10. Konstytuciya Ukrayiny: stanom na 21 bereznya 2016 r. – X.: Pravo, 2016. – 68 s.

11. Xavronyuk M. I. Suchasne zagalnoyevropejske kryminalne zakonodavstvo: problemy garmonizaciyi : [monogr.] / Xavronyuk M. I. – K. : Istyna, 2005. – 264 s.

12. Lysenko O. Predmet porivnyalnogo pravoznavstva // Pravo Ukrayiny. – 2001. – № 3. – S. 56-61.

13. Zakalyuk A. P. Kurs suchasnoyi ukrayinskoyi kryminologiyi: teoriya i praktyka : [u 3 kn.] / Zakalyuk A. P. – K. : Vyd. dim «In Yure», 2007. – Kn.1 : Teoretychni zasady ta istoriya ukrayinskoyi kryminologichnoyi nauky. – 424 s.

14. Zbirnyk mizhnarodno-pravovykh aktiv ta ugod z pytan diyalnosti penitenciarlykh ustanov i povodzhennya z v'yaznyamy. – K.: Vseukrayinska gromadska organizaciya «Ukrayinska asociaciya prokuroriv», 2008. – 502 s.

15. Kryminalnyj procesualnyj kodeks Ukrayiny: stanom na 10 bereznya 2016 roku. – X.: Pravo, 2016. – 374 s.

16. Ivchenko A. Tlumachnyj slovnyk ukrayinskoyi movy / Ivchenko A. – X. : FOLIO, 2000. – 540 s.

17. Velykyj tlumachnyj slovnyk ukrayinskoyi movy /Uporyad. T. V. Kovalova. – X.: Folio, 2005. – 767 s.

18. Lytvynov O.M. Mizhnarodni ta yevropejski standarty zastosuvannya pokarannya do nepovnlitnix: naukovyj narys / O.M. Lytvynov, Ye.S. Nazymko; za zag. red. d.yu.n., prof. O.M. Lytvynova. – K.: VD «Dakor», 2015. – 76 s.

19. Xutorna S.V. Gromadskyj vplyv yak zasib vypravlennya i resocializaciyi zasudzhenykh u vypravnykh koloniyax serednogo rivnya bezpeky / S.V. Xutorna // Derzhavna penitenciarna sluzhba Ukrayiny: istoriya sгодennya ta perspektyvy rozvytku u svitli mizhnarodnykh penitenciarlykh standartiv ta Konceptiyi derzhavnoyi polityky u sferi reformuvannya Derzhavnoyi kryminalno-vykonavchoyi sluzhby Ukrayiny: materialy mizhnar. nauk.-prakt. Konf. (Kyyiv, 28-29 berez. 2013 r.). – K.: DPtS Ukrayiny; VD «Dakor», 2013, – S. 517-519.

20. Trubnykov V. M. Pravove reguluvannya kontrolyu za osobamy, yaki perebuvaют na obliku kryminalno-vykonavchoyi inspekciyi / V. M. Trubnykov // Naukovyj visnyk Instytutu kryminalno-vykonavchoyi sluzhby. – 2012. – № 2 (2). – S. 84–91.

21. Rishennya Konstytucijnogo Sudu Ukrayiny «U spravi za konstytucijnym zvernennym Kyivskoyi miskoyi rady profesijnykh spilok shhodo oficijnogo tlumachennya chastyny tretoyi statti 21 Kodeksu zakoniv pro pracyu Ukrayiny (sprava pro tlumachennya termina «zakonodavstvo»)» # 12–rp/98 vid 9 lyp. 1998 r. // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 1998. –№ 32. – St. 1209.

22. Aktualni problemy konstytucijnogo prava Ukrayiny : [pidruch.] / za zag. red. A. Yu. Olijnyka. – K. : Vydav. dim «Skif», 2012. – 552 s.

23. Stepanyuk A. X. Systema kryminalno-vykonavchogo zakonodavstva potrebuye uzgodzhennya ta doopracyuvannya / A. X. Stepanyuk, I. S. Yakovecz // Problemy penitenciarlyoi teorii i praktyky. – 2005. – № 10. – S. 290–302.